

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Nigerijská federativní republika
zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2021, č. j. KRPA-311338-36/ČJ-2020-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaná“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2020, č. j. KRPA-311338-10/ČJ-2020-000022-ZZC, a rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. KRPA-311338-31/ČJ-2020-000022-ZZC, o 90 dnů.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je pravděpodobné, že účel zajištění nepůjde ve stanovené době zajištění naplnit, proto odporuje zákonu. Lhůta nemůže být prodloužována jen kvůli laxnímu přístupu Velvyslanectví Nigerijské federativní republiky (dále jen „**velvyslanectví**“). Žalobce má za to, že nelze dobu zajištění libovolně prodloužovat, žalovaná musí zdůvodnit, jaké kroky učinila, a proč vyhoštění nelze realizovat. Vše nasvědčuje závěru, že země původu náhradní doklad nedodá (což je zjevné z délky zajištění, kdy realizace vyhoštění nemohla proběhnout), proto je zajištění zbytečné a bezúčelné. Pokud nelze předem stanovit, kdy bude náhradní cestovní doklad vydán, nelze prodloužovat zajištění nad zákonný rámec 180 dnů. Žalovaná neposuzovala otázky individuálně, paušální odhad není možný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2019, č. j. 6 Azs 353/2018-20, ze dne 27. 4. 2016, č. j. 10 Azs 275/2015-40 a ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62, podle kterých při prodloužení doby zajištění musí být výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, žalovaná nesmí být při přípravě vyhoštění pasivní a zdržení způsobila výlučně pasivita orgánů stěžovateli země původu, v kombinaci s tím, že stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů.
3. Žalovaná až po měsíci po zajištění odeslala žádost o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění. Dne 2. 6. 2021 byla učiněna žalovanou poslední urgence a velvyslanectvím bylo sděleno, že je nutné opětovně ověřit totožnost žalobce. V rozhodnutí není uvedeno, proč je zajištění prodlouženo právě o 90 dnů, chybí též výčet nutných úkonů, které je třeba provést. Žalovaná by měla mít informace o tom, jak dlouho vyžádání náhradního cestovního dokladu bude trvat, chybí též zohlednění mimořádné situace způsobené pandemií.
4. Žalovaná také nesprávně zjistila skutkový stav, když uvedla, že žalovaný může vycestovat do Tuniska sám, přitom žalobce je z Nigérie, rozhodnutí tak není individualizováno.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Správní orgán je oprávněn, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, prodloužit dobu trvání zajištění, a to i opakovaně. Důvod, jenž vyvolal aplikaci ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, byl naplněn, neboť prodloužení doby zajištění bylo ve věci

realizace správního vyhoštění nezbytné. Správní orgán, v souladu s mantinely správního uvážení, přistoupil k prodloužení doby zajištění o 90 dnů. Závěr, proč přistoupil k prodloužení doby trvání zajištění, vyjádřil v odůvodnění konkrétně a jasně poukázal na skutečnosti, které vedou k vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný správní orgán činil veškeré kroky směřující k realizaci vyhoštění.

7. K přípravě a realizaci správního vyhoštění je příslušné Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ŘSCP“), toto sdělilo žalované, že žalobce byl držitelem náhradního cestovního dokladu, který byl velvyslanectvím vydán v roce 2020, kvůli pandemii nebylo vycestování možné, tento cestovní doklad však již není platný a nelze na něj cestovat. Ihned po ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu a následného vyřízení nezbytných náležitostí k přepravě žalobce z České republiky (dále jen „ČR“) do domovského státu, bude vyhoštění z území neprodleně realizováno. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území ČR tak je dán.
8. Obecné odkazy na právní úpravu pak nejsou řádným žalobním bodem.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
10. Dne 6. 12. 2020 byl hlídkou policie při provádění kontroly v baru D. v P. kontrolován žalobce, u kterého bylo zjištěno, že je v informačním systému veden jako nežádoucí cizinec.
11. Žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 8. 12. 2014, sp. zn. 15 T 81/2014, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2015, sp. zn. 61 To 42/2015, uznán vinným zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 let a k trestu vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou. Uvedeného trestného činu se žalobce dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 30. 4. 2013, sp. zn. 39 T 32/2013, kterým byl uznán vinným zvláště závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Dále byl žalobce odsouzen Obvodním soudem pro Prahu 1, sp. zn. 1 T 124/2011, pro úmyslný trestný čin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 trestního zákoníku.
12. S žalobcem byl sepsán protokol o podání vysvětlení dne 7. 12. 2020. Žalobce do tohoto protokolu uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2006 a od té doby zde žije. Dále sdělil, že mu je známo, že mu bylo uděleno správní vyhoštění na dobu 5 let, které nabylo právní moci dne 3. 2. 2020. Z ČR nevycestoval, neboť čekal, až mu ambasáda vydá cestovní pas. Na dotaz žalované, zda se na území ČR nachází osoba, vůči které by ukončení jeho pobytu z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného bylo nepřiměřené, uvedl: „Nemám zde nikoho.“ Stejně tak uvedl, že nepožaduje o zadržení vyrozumět nějakou osobu blízkou. Dále uvedl, že v ČR nemá žádné společenské nebo kulturní vazby. Sdělil, že bydlí na adrese X, P., kde bydlí s přáteli, s přítelkyní si pronajímá jednu

místnost s tím, že na uvedené adrese není úředně hlášen, v ČR nemá žádný majetek, nemá zdravotní pojištění.

13. Podle rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2020, č. j. KRPA-311338-10/ČJ-2020-000022-ZZC (dále též jako „**rozhodnutí o zajištění**“), byl žalobce na základě ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem správního vyhoštění, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost podle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit náhradní cestovní doklad. Dále žalovaná v rozhodnutí o zajištění uvedla, že nejprve musí dojít k ověření totožnosti žalobce, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad žalobce, což je předpokladem pro vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro realizaci vyhoštění. S žalobcem bude sepsána žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílání prostřednictvím ŘSCP. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) na zastupitelský úřad dotčené země. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožádaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Tato doba se pak odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v rámci sepisování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale též o rodinných příslušnících, místě narození, místech pobytu atd. Při stanovení doby zajištění žalovaná zohlednila dobu, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky nebo vyjednání průvozu cizince přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit eskortu, komunikace s domovským státem o vzetí cizince zpět), přičemž potřebná doba k zajištění uvedených úkonů se pohybuje kolem 30 dní. S ohledem na výše uvedené byla stanovena doba zajištění na 90 dnů.
14. Dne 8. 1. 2021 žalovaná obdržela náhradní cestovní doklad žalobce, obratem požádala ŘSCP o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění.
15. Ve správním spise je dále založeno sdělení ŘSCP ze dne 4. 3. 2021, č. j. CPR-40157-8/ČJ-2020-930310, které bylo žalované doručeno téhož dne, z něhož vyplývá aktuální postup a stav řízení v souvislosti se zjišťováním totožnosti žalobce a opatrováním jeho náhradního cestovního dokladu. Žalobce byl držitelem náhradního cestovního dokladu (Emergency travel document), který byl velvyslanectvím vydán v roce 2020 na jméno žalobce s účelem cesty – návrat z České republiky do Nigérie. Kvůli pandemické situaci související s Covid-19 nebylo možné vycestování uvedeného cizince z území ČR. Vzhledem k tomu, že na cestovním dokladu nebylo uvedeno datum jeho platnosti, ŘSCP před možným vycestováním žalobce ověřovalo, zda je vycestování na vystavený náhradní doklad možné. Velvyslanectvím bylo sděleno, že cestovní doklad již není platný a je nutné požádat o vydání nového cestovního dokladu pro žalobce. Následně pak dne 28. 2. 2021 byly k žádosti doplněny otisky prstů. Do doby vydání cestovního dokladu není realizace správního vyhoštění možná.

16. Rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2021 č. j. KRPA-311338-31/ČJ-2020-000022-ZZC, byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2020, č. j. KRPA-311338-10/ČJ-2020-000022-ZZC, o 90 dnů, podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění k prodloužení doby zajištění pak žalovaná na str. 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že jelikož nebylo možné zajistit v době trvání dosavadní lhůty zajištění realizaci správního vyhoštění žalobce, přistoupila k prodloužení zajištění o 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. K tomu uvedla, že jelikož žalobce nedisponuje cestovním dokladem, je nutné zajistit cestovní doklad náhradní. Z praxe je žalované známo, že proces ověřování totožnosti státních příslušníků Nigérie je velmi zdoluhavý, nikoliv však nemožný. Překážka realizace vyhoštění žalobce bude prolomena rozhodnutím ve věci a vystavením náhradního cestovního dokladu, přičemž ze sdělení ŘSCP vyplynulo, že k tomu byly již podniknuty kroky, avšak proces je stále v běhu, a nelze předem stanovit, kdy bude ověřena totožnost žalobce a vydán náhradní cestovní doklad. Pro absenci náhradního cestovního dokladu není pak možné přistoupit k zabezpečení dalších náležitostí nezbytných k realizaci vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění přihlédla žalovaná rovněž k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů (obstarání letenky, vyjednání průvozu přes jiné státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu, komunikace se státem o vzetí cizince zpět do domovského státu). Dodala, že i po vydání náhradního cestovního dokladu se doba zabezpečení uvedených dalších náležitostí pohybuje nejméně okolo 30 kalendářních dní.
17. Ze sdělení ŘSCP CPR-40157-10/ČJ-2020-930310 ze dne 2. 6. 2020 vyplývá, že ŘSCP opakovaně kontaktovalo velvyslanectví s dotazem, zda je možné vydat nový náhradní cestovní doklad pro žalobce neboť v průběhu měsíce března, května a června byla možná realizace správního vyhoštění uvedeného cizince do Nigérie ve spolupráci s agenturou Frontex prostřednictvím návratové operace. Ze strany velvyslanectví je však spolupráce při vydání náhradního cestovního dokladu velmi laxní a pomalá. Dne 2. 6. 2021 učinilo ŘSCP poslední urgenci a velvyslanectvím bylo sděleno, že i přesto, že žalobci již jednou vydali náhradní cestovní doklad, je i v tomto případě nutné ověřit totožnost osoby opakovaně, a z tohoto důvodu trvá vydání náhradního cestovního dokladu velmi dlouho. Vzhledem k tomu, že u výše uvedeného cizince již jednou byla ověřena totožnost a vydán náhradní cestovní doklad, lze předpokládat, že tomu tak bude i v případě této žádosti. Po vydání náhradního cestovního dokladu se předpokládá realizace správního vyhoštění prostřednictvím agentury Fontex, kdy nejbližší návratová operace, do které může být cizinec přihlášen, je plánovaná na červenec a srpen. Do doby vydání náhradního cestovního dokladu však není realizace správního vyhoštění možná.
18. Napadeným rozhodnutím žalované ze dne 2. 6. 2021 č. j. KRPA-311338-36/ČJ-2020-000022-ZZC, byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovená rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2020, č. j. KRPA-311338-10/ČJ-2020-000022-ZZC, a rozhodnutím žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. KRPA-311338-31/ČJ-2020-000022-ZZC, o 90 dnů, podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění žalovaná popsala, proč není možné využít mírnějších donucovacích

opatření, vyhoštění bude realizováno hned po vystavení náhradního cestovního dokladu, všechny potřebné kroky k ověření totožnosti žalobce a k vyžádání náhradního cestovního dokladu již byly učiněny. Nejde o překážku trvalejší povahy, je reálný předpoklad brzkého prolomení překážky. U států z třetích zemí se pohybuje doba vydání náhradního cestovního dokladu kolem 60 dnů, dalších zhruba 30 dnů je třeba k zajištění dalších formalit spojených se správním vyhoštěním (letenka či vyjednání průvozu, komunikace s domovským státem). Zároveň není překročena maximálně možná doba zajištění podle § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce nelze propustit, neboť u něj existuje nebezpečí zmaření nebo ztěžování výkonu správního a soudních vyhoštění i nebezpečí pokračování v trestné činnosti.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle ust. § 124 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

22. Podle ust. § 125 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. Policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud a) cizinec v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, b) cizinec uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu, nebo je odmítá uvést, nebo c) v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
23. Podle ust. § 125 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba trvání zajištění podle odstavce 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odstavce 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
24. K obecným východiskům uvedeným žalobcem v žalobě soud konstatuje, že jeho argumentům lze v obecné rovině přisvědčit, neshledal však, že by žalovaná postupovala v rozporu s těmito východisky. Pokud žalobce namítal, že žalovaná neuvádí výčet výkonů, které je nutné v řízení provést, resp. že odůvodnění rozhodnutí je příliš obecné a nezohlednilo dopady pandemie, této námitce nelze přisvědčit. Ze zprávy ŘSCP ze dne 2. 6. 2021 vyplývá, že ŘSCP opakovaně kontaktovalo velvyslanectví, neboť realizace správního vyhoštění v měsíci březnu, květnu a červnu je možné, prostřednictvím návratové operace ve spolupráci s agenturou Fontex. Další návratové operace jsou plánované na červenec a srpen. Bez náhradního cestovního dokladu není realizace vyhoštění možná. Z rozhodnutí je zřejmé, že veškeré kroky byly již žalovanou spolu s ŘSCP a podniknuty. Doba prodloužení byla odůvodněna, když žalovaná uvedla, že u států z třetích zemí se pohybuje doba vydání náhradního cestovního dokladu kolem 60 dnů, dalších zhruba 30 dnů je třeba k zajištění dalších formalit spojených se správním vyhoštěním (letenka či vyjednání průvozu, komunikace s domovským státem). Pokud na délku takto odhadnuté doby nemá nyní vliv pandemie, není povinností žalované toto uvádět výslovně, žalobce ani konkrétní skutečnosti ohledně pandemie, které by měly být zohledněny a nebyly, netvrdil.
25. Poukazoval-li žalobce na rozsudek 1 As 93/2011-79 ze dne 19. 10. 2011, soud konstatuje, že v odkazovaném případě se odůvodnění doby trvání zajištění skládalo toliko z parafráze textu § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců, která nebyla žádným způsobem provázána na předcházející část odůvodnění obsahující závěry ohledně skutkových zjištění. V napadeném rozhodnutí je doba prodloužení zajištění odůvodněna, je zřejmé, že žalované či ŘSCP velvyslanectvím konkrétní doba vyřízení náhradního cestovního dokladu sdělena nebyla, proto je nutné se spokojit s odhadem žalované, vztaženým k obvyklé délce doby vydání náhradních cestovních dokladů od států z třetích zemí. Pokud žalobce namítal, že žalovaná má postupovat aktivně, svědomitě, bez průtahů, není zřejmé, jaké další kroky by podle žalobce žalovaná měla učinit, či v čem spočívá podle žalobce její pasivita. Zdržení vyhoštění je způsobeno

výhradně tím, že velvyslanectví opětovně ověřuje totožnost žalobce, i když již jednou byl náhradní cestovní doklad vydán. Je tedy naplněna podmínka ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy je možné překročit dobu zajištění nad 180 dní, zároveň je dodržena maximální doba 365 dní podle odst. 3 téhož ustanovení.

26. Nelze přisvědčit ani názoru žalobce, že správní vyhoštění není realizovatelné, neboť žalobci již jednou byl úspěšně náhradní cestovní doklad vystaven, pouze s ohledem na situaci kolem pandemie v roce 2020, nemohlo být vyhoštění realizováno. Jak plyne z napadeného rozhodnutí, v současné době je situace odlišná, návratové operace proběhly v březnu, květnu i červnu, plánují se další na červenec i srpen, soud tak shledává realizaci správního vyhoštění jako velmi pravděpodobnou a reálnou. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že náhradní cestovní doklad vydán nebude. Žalobce ani ve výpovědi neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by byt jen naznačovaly, že správní vyhoštění nebude možné realizovat.
27. Namítal-li žalobce nedostatečnou individualizaci rozhodnutí, když žalovaná na str. 4 uvedla, že žalobce může vycestovat do Tuniska sám, je zřejmé, že jde o ojedinělý překlep v odůvodnění rozhodnutí, ve výroku jsou údaje o občanství žalobce a o zemi jeho trvalého pobytu uvedeny správně, též z odůvodnění je zřejmé, že žalobce má být vyhoštěn právě do Nigérie (str. 4, 5, 7, 9 napadeného rozhodnutí). Tento překlep nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje, jde o zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu lze v této souvislosti zmínit rozsudek ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400, v němž soud konstatoval, že *„(z)a zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.“* Otázku zjevnosti nesprávnosti v psaní je třeba hodnotit pohledem účastníků, přičemž v nyní posuzovaném případě chyba pro žalobce naprosto zjevná (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 147/2017 – 20 ze dne 31. 5. 2017).
28. Žalobce též namítal prodlení žalované s odesláním žádosti o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění – až po měsíci po zajištění žalobce. Ze spisu však vyplývá, že teprve dne 8. 1. 2021 byla žalované doručena kopie náhradního cestovního dokladu žalobce, ještě téhož dne požádala žalovaná ŘSCP o zajištění náležitostí k realizaci správního vyhoštění, soud zde žádné pochybení žalované neshledal.
29. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, Nejvyšší správní soud přezkoumával rozhodnutí o prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů, tedy na celkem 180 dnů, neboť nadále probíhalo ověřování totožnosti stěžovatele prostřednictvím zastupitelského úřadu. Žalobce v této věci namítal, že ani po uplynutí poloviny maximální doby, po niž je stěžovatele možno omezit na svobodě, nevyvinul zastupitelský úřad žádnou aktivitu týkající se opatření cestovního dokladu, a žalovaná v této věci nepostupovala dostatečně aktivně. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že *„sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země*

původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.“

30. V rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015 - 62, Nejvyšší správní soud pak uvedl: „V nyní posuzované věci je zřejmé, že žalovaná prodloužila dobu zajištění s ohledem na to, že pro realizaci vyhoštění bylo třeba ověřit totožnost stěžovatele a obstarat náhradní cestovní doklad. Ačkoliv podle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie lhůtu ověření totožnosti cizince a následné vystavení náhradního cestovního dokladu nelze predikovat, z prvotního rozhodnutí o zajištění vyplývalo, že doba vydání náhradního cestovního dokladu se u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. V době vydání napadeného rozhodnutí zastupitelský úřad zpracovával žádost přibližně dva měsíce, což odpovídá přibližné době vyřízení dle předchozích zkušeností žalované. Pouze ze skutečnosti, že zastupitelský úřad do dne 13. 9. 2018 nesdělil žádné informace o totožnosti stěžovatele, nebylo možné dovozovat, že k ověření totožnosti nedojde a nebude možné realizovat účel zajištění. I nyní bylo zdržení při realizaci správního vyhoštění způsobeno pasivitou orgánů země původu stěžovatele v kombinaci s tím, že stěžovatel na území České republiky dlouhodobě pobýval bez cestovního dokladu, navíc v minulosti vystupoval pod jinou identitou. Se zpožděním při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí přitom počítá i návratová směrnice v čl. 15 odst. 6, a v návaznosti na to ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje překročení doby zajištění 180 dnů mimo jiné v případě, kdy v průběhu získávání nezbytných dokladů dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzovaném případě s ohledem na obvyklou dobu trvání vydání náhradního cestovního dokladu nebylo napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu, že žalovaná (případně Ředitelství služby cizinecké policie) v průběhu dvou měsíců neurgovala vietnamské úřady, ale čekala na odpověď zastupitelského úřadu. Ve shodě s městským soudem nicméně lze doporučit případné urgencye žádosti, aby bylo možné např. v hraničních případech nebo v případech s odlišnými skutkovými okolnostmi jednoznačně posoudit, zda se ze strany žalované jedná o „řádné úsilí“, případně ověřit, zda jsou úkony směřující k vyhoštění činěny s náležitou pečlivostí. Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že podle obsahu správního spisu byl náhradní cestovní doklad vydán 10. 9. 2018, tedy čtyři dny před vydáním napadeného rozhodnutí (nicméně tato skutečnost nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované ještě známa), a k realizaci vyhoštění došlo dne 21. 11. 2018.“

31. Výše uvedené závěry pak lze aplikovat i na projednávaný případ, který je po skutkové stránce téměř shodný. Ze strany policie byly učiněny potřebné kroky k zajištění náhradního cestovního dokladu, který dosud nebyl žalobci vystaven z důvodů na straně zastupitelského úřadu Nigérie. Žalovaná v rozhodnutí o zajištění a napadeném rozhodnutí uvedla, že jí je z její úřední činnosti známo, jaká je doba potřebná k vydání náhradního cestovního dokladu a následných úkonů. Ze správního spisu nevyplývají žádné poznatky, že by k vydání náhradního cestovního dokladu nemělo dojít.

32. Soud považuje za potřebné poukázat též na závěr Ústavního soudu, který učinil při hodnocení ústavnosti § 124 zákona o pobytu cizinců, v nálezu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, publikovaném pod č. 229/2009 Sb. a kde konstatoval, že „je zcela v dispozici samotného cizince, zda se chce vyhnout svému zajištění tím, že z území České

republiky dobrovolně vycestuje. Pokud tak neučiní, dává zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, a to za podmínek stanovených tuzemským právním řádem.“ V případě, kdy žalobce nerespektoval rozsudek soudu, kterým mu byl uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu neurčitou ani pozdější správní vyhoštění, pobýval na území v ČR bez platného cestovního dokladu, aniž by se jej pokusil opatřit, pak lze uzavřít, že byl srozuměn s tím, že je ochoten strpět správní vyhoštění po dobu, kdy mu bude náhradní cestovní doklad vydán.

33. Soud neshledal žádnou z žalobcových námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

samosoudkyně